मार्कण्डेय उवाच ॥

सा तु वीरा समभ्येत्य पुत्रमेतदभाषत ।
मद्वाक्यादेष ते पुत्रो हन्तुं नागान् कृतोद्यमः ॥ ३५ ॥
तन्निघ्नन्नं यदा विप्रास्ते जीवन्ति तथा मृताः ।
संजीवन्तश्च मुच्यन्ते यद् युष्मच्छरणं गताः ॥ ३६ ॥

भाविन्युवाच ।

अहमभ्यर्थिता पूर्व्वमेभिः पातालसंश्रयैः ।
तन्निमित्तमयं भर्त्ता मयाच विनियोजितः ॥ ३७ ॥
तदेतदार्य्यनिर्दृत्तमुभयोरपि शोभनं ।
मम भर्तुश्च पुत्रस्य त्वत्पौत्रस्यात्मजस्य च ॥ ३८ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

ततः संजीवयामासुस्तान् विप्रांस्ते भुजङ्गमाः ।
दिव्यैरोषधिजातैश्च विषसंहरणेन च ॥ ३९ ॥
पिप्पोर्ननाम चरणौ स ततो जगतीपतिः ।
मरुत्तश्च स तं प्रीत्या परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥ ४० ॥
मानहा भव शत्रूणां चिरं पालय मेदिनीं ।
पुत्रपौत्रैश्च मोदस्व मा च ते सन्तु विद्विषः ॥ ४१ ॥
ततो द्विजैरनुज्ञातो वीरया च नरेश्वरौ ।
समारूढौ रथं सा च भाविनी स्वपुरङ्गता ॥ ४२ ॥
वीराऽपि कृत्वा सुमहत्तपो धर्मभृतां वरा ।
भर्तुः सा लोकतां प्राप्ता महाभागा पतिव्रता ॥ ४३ ॥

Digitized by Google